

ΔΗΜΟΣΙΑ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ ΑΝΤΡΕΑ ΦΛΩΡΟΥ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΑΜΦΙΣΣΑΣ

*«Αγαπούμε τη γη, τους ανθρώπους και τα ζώα
Τα ερπετά, τον ουρανό και τα έντομα.
Είμαστε, είμαστε κι εμείς όλα μαζί
Μαζί ο ουρανός και η γη»
Γιάννης Ρίτσος, Εαρινή Συμφωνία*

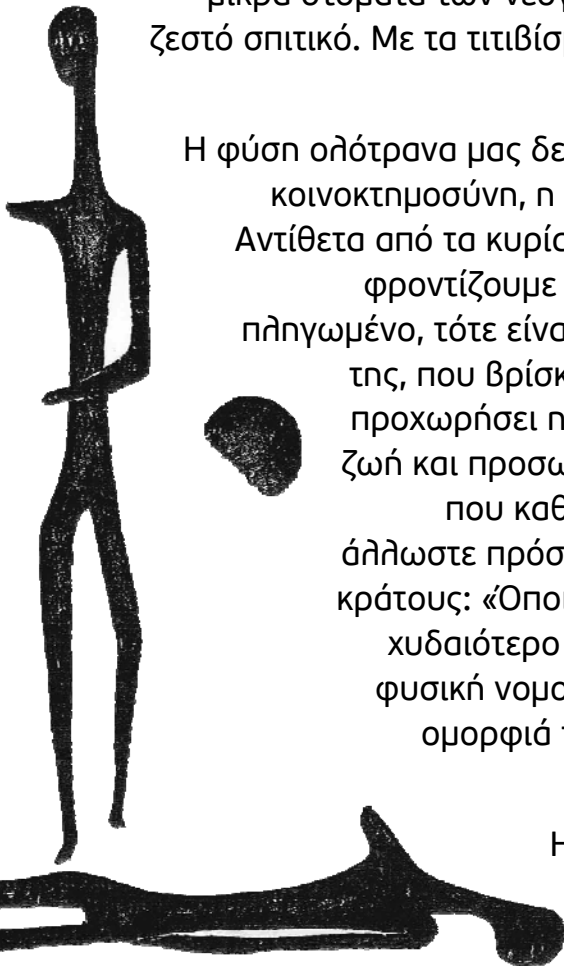
Η ομορφιά της ζωής ενάντια στον επερχόμενο πόλεμο, μέσα από τα λόγια του Γιάννη Ρίτσου.

Τα μικρά σπουργίτια, αντάμα με τα περιστέρια και τα άλλα πουλιά που περνούν πάνω από τα κεφάλια μας, πετούν κατά ομάδες δεξιά, αριστερά, απογειώνονται και προσγειώνονται, πάνω σε κάγκελα, σύρματα, στο τραχύ τσιμέντο. Δεν γνωρίζουν τι είναι όλα αυτά, μονάχα ψάχνουν για νερό και τροφή, για υλικά να πλουτίσουν τις φωλιές που έχουν χτίσει μέσα στην πέτρινη τοικοποιία της φυλακής.

Από αυτά τα μικρά πλάσματα βλέπεις όψεις του μεγαλείου της ζωής. Τα μεγαλύτερα, τα πιο δυνατά, φροντίζουν να κουβαλήσουν την τροφή στα μικρά στόματα των νεογέννητων. Να τα ποτίσουν, να τους φτιάξουν ένα ζεστό σπιτικό. Με τα τιτιβίσματά τους συνομιλούν και ξεχύνονται προς κάθε κατεύθυνση.

Η φύση ολότρωμα μας δείχνει πως εντός της υπάρχει και η συνεργασία, η κοινοκτημοσύνη, η συνύπαρξη, που αποτελούν μαγιά της αρμονίας. Αντίθετα από τα κυρίαρχα εξουσιαστικά/ καπιταλιστικά πρότυπα, όταν φροντίζουμε το αδύναμο πλάσμα, το άρρωστο, το βρέφος, το πληγωμένο, τότε είναι που αποκτά η ύπαρξη την πραγματική σημασία της, που βρίσκει την ουσία της. Μόνο ως συλλογική μπορεί να προχωρήσει η ύπαρξη, καθώς μέσα σε αυτό το πλαίσιο η κάθε ζωή και προσωπικότητα θα αποδεσμευτεί από τη βαρβαρότητα που καθημερινά μας επιβάλλεται, που τη σκιαγράφησαν άλλωστε πρόσφατα με την πιο έκδηλη κυνικότητα τα χείλη του κράτους: «Όποιος δεν προσαρμόζεται πεθαίνει». Κόντρα σε ό,τι χυδαιότερο επιβάλλουν ως τέλος της ιστορίας και μοναδική φυσική νομοτέλεια, ο κόσμος θα ανθίσει και θα ξαναβρεί την ομορφιά του μέσα από τη συνεργασία, τη συνύπαρξη, την αλληλεγγύη, την αλληλοφροντίδα.

Η φύση μας δίνει απλόχερα τέτοιες παραστάσεις.

Στις 21 Φεβρουαρίου 2024 συλλαμβάνομαι για απαλλοτρίωση προϊόντων ευτελούς αξίας στο κατάστημα LIDL στην Πάτρα. Το χρονικό έχει ως εξής: Ο σεκιουριτάς με σταματάει λέγοντάς μου ότι έχω πάρει κάποια πράγματα. Αρχικά συνεργάζομαι και τα αφαιρώ από την τσάντα, ώστε να λήξει το συμβάν. Συνεχίζει προσπαθώντας να ψάξει το μπουφάν μου, κάτι στο οποίο εύλογα αντιδρώ, ενώ ταυτόχρονα δίνει εντολή να καλεστεί η αστυνομία. Προσπαθώντας να φύγω και να το αποκλιμακώσω, ο εν λόγω σεκιουριτάς με τραβάει επανειλημμένα, ώστε να με ακινητοποιήσει. Όλο το συμβάν καταλήγει με άλλον έναν υπάλληλο και τον υπεύθυνο να έχουν πέσει πάνω μου, κάτι που οδήγησε στο να τραυματιστώ αλλοί και να δεχτώ χτυπήματα, συγκεκριμένα γροθιές στο αυτί, ενώ με κρατούσαν με τα χέρια πίσω από την πλάτη, ακινητοποιώντας με. Έρχεται περιπολικό, μεταφέρομαι στην Αστυνομική Διεύθυνση Αχαΐας, όπου αντιμετωπίζω την άρνηση να καλέσω δικηγόρο, όση ώρα προφανώς μαγειρεύεται η αναβάθμιση των κατηγοριών από κλοπή ευτελούς αξίας σε ληστρική κλοπή που αποτελεί κακούργημα. Πριν καν ενημερώσω για ό,τι συμβαίνει, στα τοπικά site αναπαράγεται η είδηση, ότι «ο αρχηγός των αναρχικών συνελήφθη για ληστεία». Ο διάβολος βρίσκεται στις λεπτομέρειες. Χαρακτηριστικό της συμπαιγνίας αστυνομίας - ΜΜΕ είναι ότι το συντροφικό μου περιβάλλον έμαθε για το συμβάν και κατάλαβε πως με αφορά από τα τοπικά site και τις περιγραφές που προανέφερα.

Ειρήσθω εν παρόδω, να τονίσω ότι τα LIDL δεν επιθυμούσαν τη δίωξή μου και η δίωξη με την αναβάθμιση των κατηγοριών βασίστηκε στην κατάθεση (προφανώς υποδεικνυόμενη από την Ασφάλεια) του σεκιουριτά.

Ο απώτερος στόχος τους παίρνει σάρκα και οστά το επόμενο πρωί. Διατάσσεται έρευνα στο σπίτι μου, η οποία πραγματοποιείται από πολυάριθμους ασφαλίτες που κατάσχουν το laptop που χρησιμοποιούσα για την εργασία μου και για κινηματικούς λόγους, καθώς και το κινητό μου. Λίγο πριν την έρευνα, στο κτήριο της Α.Δ. Αχαΐας, ο συνήγορός μου, ο οποίος ήταν παρών, όταν μου ανακοινώθηκε ότι θα ακολουθήσει έρευνα στο σπίτι μου, αντιμετωπίζει την επιθετική στάση ασφαλιτών που προσπάθησαν να του αρνηθούν την ενημέρωση και την παρέμβασή του.

Μένω δύο μέρες κρατούμενος στα άθλια κρατητήρια της Πάτρας και αφήνομαι, εν τέλει, ελεύθερος με περιοριστικούς όρους την παρουσία στην Α.Δ. Αχαΐας δύο φορές το μήνα και την απαγόρευση εξόδου από τη χώρα. Μια μικρή λεπτομέρεια είναι ότι αλλοίωσαν μέχρι και την πραγματικότητα για τα αντικείμενα που απαλλοτρίωσα. Έγραφαν για βαράκια γυμναστικής, κάτι που οδήγησε στη διάδοση της φήμης, ότι χτύπησα με αυτά τον σεκιουριτά, που προφανώς είναι κατάφωρο ψέμα.

Η αλήθεια είναι ότι πήρα ένα λάστιχο γυμναστικής για τον τραυματισμένο ώμο μου, κάτι φιστίκια και μπαταρίες. Η πραγματικότητα είναι ότι δουλεύω και

συντηρούμαι από τα πρώτα φοιτητικά χρόνια μου, όντας παιδί από μια οικογένεια που χτυπήθηκε άσχημα, όπως χιλιάδες άλλες, από τα μνημόνια και την καπιταλιστική κρίση, που της αφάιμαξαν συντάξεις και εφάπαξ, για να σωθούν τα αρπακτικά των τραπεζών και του κεφαλαίου. Η πραγματικότητα είναι πως η παρατεταμένη ακρίβεια σε κάθε βασικό είδος, που σφυροκοπά την κοινωνική προλεταριακή βάση, αποτελεί στρατηγική επιλογή μετακύλησης ακόμη περισσότερου κοινωνικού πλούτου στα χέρια λίγων και δεν είναι κάποιο φαινόμενο που προκύπτει μαγικά αλλά από την αναβάθμιση της καπιταλιστικής επίθεσης πάνω στη ζωή μας, την περαιτέρω ληηλασία, εκμετάλλευση και καταπίεση. Στρατηγικά οργανωμένη από κοινού από κράτος και κεφάλαιο. Από την ενέργεια, τις μετακινήσεις, την τροφή, το γάλα, την κατοικία, τα καρτελ αυξάνουν την κερδοφορία τους, εκτινάσσοντας τις τιμές και καταβαραθρώνοντας την ποιότητα, όπως ορίζει η νεοφιλελεύθερη νομοτέλεια, ιστορικά επιβεβαιωμένη, όπου και αν εφαρμόστηκε. Η απαλλοτρίωση δεν είναι τίποτε άλλο από κίνηση αυτοάμυνας και αυτοπροστασίας για την κοινωνική βάση, η επανοικειοποίηση ενός ψίχουλου από την ληηλατημένη κοινωνική περιουσία. Αποτελεί επιλογή -όσο και αν πασχίζουν να παρουσιάσουν μια άλλη εικόνα- απόλυτα νομιμοποιημένη κοινωνικά και ταξικά και αυτό στο οποίο πρέπει να στοχεύουμε ως αγωνιζόμενα υποκείμενα είναι η υπεράσπισή της και η διάδοσή της ως ατομική και συλλογική επιλογή αντεπίθεσης και ενδυνάμωσης. Οι εικόνες με αντικληπτικά σε βρεφικά γάλατα, πάνες, λάδι και άλλα είδη πρώτης ανάγκης αποτελεί όνειδος και αντανακλά τη βίαιη πραγματικότητα που η κοινωνική πλειοψηφία βιώνει.

Επιστρέφοντας στη δίωξή μου, ακόμα και το κακούργημα της ληστρικής κλοπής δεν έδινε το δικαίωμα νομικά να σταλούν τα προσωπικά μου αντικείμενα στα εγκληματολογικά εργαστήρια στην Αθήνα. Για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, ανακαλύπτουν «ανώνυμο τηλεφώνημα» στην Κρατική Ασφάλεια της Πάτρας το οποίο δήθεν με υποδεικνύει ως αρχηγό εγκληματικής οργάνωσης που «συγκεντρώνει εκρηκτικά και ετοιμάζει μεγάλο χτύπημα στην πόλη της Πάτρας». Τηλεφώνημα που προφανώς σκαρφίστηκαν οι ίδιοι κατόπιν εορτής, βάζοντας μάλιστα και ημερομηνία προγενέστερη της σύλληψής μου στα LIDL.

Αυτή η τακτική αποτελεί διαχρονικό εργαλείο στα χέρια των διωκτικών αρχών, ώστε να τους λύνει τα χέρια για έρευνες, όταν δεν έχουν στοιχεία, χωρίς να έχουν καμία υποχρέωση να αποσαφηνίσουν την προέλευση του εκάστοτε τηλεφωνήματος και χωρίς -φυσικά- να παρουσιάζουν έστω την καταγραφή του, καθώς δεν γίνεται να καταγράψεις ένα ανύπαρκτο τηλεφώνημα.

Και εδώ ξεκινά η ακόμη μεγαλύτερη περιπέτειά μου. Στα προσωπικά μου είδη, συγκεκριμένα στο κινητό μου, βρίσκονται δύο φωτογραφίες από κείμενα με υπογραφή της ομάδας «Σύμπραξη Εκδίκησης». Με βάση αυτό, εκδίδεται ένταλμα

εις βάρος μου, συλλημβάνομαι έξω από την κατοικία μου στην Πάτρα και μεταφέρομαι κατευθείαν στην Αθήνα και συγκεκριμένα στην «Αντιτρομοκρατική», όπου και παραμένω μονίμως με χειροπέδες, μάλιστα σε κάποια φάση δεμένος και στο –πακτωμένο στο πάτωμα- τραπέζι, φυλασσόμενος επί 24ώρου βάσεως.

Τα υπόλοιπα «στοιχεία» είναι κάποια μηνύματα με κρατούμενους συντρόφους, σε συζητήσεις άσχετες με τη συγκεκριμένη υπόθεση. Ποινικοποιώντας τις συντροφικές σχέσεις που έχω και υπερασπίζομαι, με ανθρώπους που έχουν βρεθεί έγκλειστοι αλλά καμία σχέση δεν έχουν με την υπόθεση που μου καταλογίζουν, αντιστρέφουν εξόφθαλμα περιεχόμενα των συνομιλιών μου, ώστε να ενισχύσουν το δικό τους παραμύθι.

Μου αποδίδεται -πέραν της ένταξης- το σύνολο των κατηγοριών, μέχρι και φυσική παρουσία σε μέρη και ώρες που βρισκόμουν σε άλλη πόλη, την Πάτρα ή το Μεσολόγγι με δεκάδες μάρτυρες. Χρεώνομαι διεύθυνση με ανθρώπους που δεν έχω συνομιλήσει και συναντήσει ποτέ, κατηγορούμαι μέχρι και για κατοχή ναρκωτικών, κάτι που στο συντροφικό μου περιβάλλον προκαλεί πολύ γέλιο, καθώς είναι γνωστή η τοποθέτησή μου επί αυτού.

Τώρα θα μιλήσω εγώ, γιατί δεν υπερασπίζομαι μόνο τον εαυτό μου πολιτικά αλλά όλην τον πολιτικό χώρο που ανήκω, κάθε άνθρωπο που αντιμετωπίζει την κρατική μυθοπλασία, η οποία γεμίζει τις φυλακές, πλουτίζει το βρώμικό τους σύστημα, διαλύει ζωές, δίνει προαγωγές και γαλόνια σε κάθε αδίστακτο αστυνομικό, εγκληματοποιεί τη ριζοσπαστική δράση και το λόγο σε όλο το εύρος τους.

1. Δεν αποτελώ μέλος της συγκεκριμένης ομάδας και καμίας οργάνωσης και μάλιστα δε γνωρίζω κανένα από τα άτομα που κατηγορούνται σε αυτήν την υπόθεση.

2. Δεν έχω υπάρξει σε κανένα από τα μέρη που έγιναν οι συγκεκριμένες πράξεις. Το ξέρουν και οι ίδιοι στο μαγειρείο της Αντιτρομοκρατικής, καθώς δε διατάχθηκε ποτέ η λήψη DNA μου, κάτι που απ' όσο θυμάμαι δεν έχει ξαναγίνει σε αντίστοιχη υπόθεση. Προφανώς, ξέρουν ότι δεν ήμουν πουθενά, τόσο βρώμικοι είναι.

3. Τα κείμενα τα αντέγραψα από ήδη δημοσιευμένες καταχωρήσεις στα κρυμμένα άρθρα του ιστότοπου Indymedia, κάτι που έχω από την πρώτη στιγμή εξηγήσει και αποδείξει στην απολογία μου, ώστε να τα διαβάσω εγώ και άλλοι σύντροφοι/ισσες σε δεύτερο χρόνο. Κάθε ενέργεια, ανάλυση, κείμενο, μπροσούρα μας ενδιαφέρει, όταν αναφέρεται στον πολιτικό χώρο που κινούμαστε κι εμείς. Ανταλλάσσουμε σημειώσεις, στήνουμε μπροσούρες, αναλύουμε και καταγράφουμε καθετί που μας απασχολεί στις συνελεύσεις μας, που θέλουμε να συζητήσουμε και να έχουμε άποψη και θέσεις. Το ζήτημα της αντιβίας και της αντίστασης στο κρατικό μονοπώλιο της βίας και της κρατικής / παρακρατικής

τρομοκρατίας είναι ένα από αυτά. Ιστορικό ζήτημα στον ανθρώπινο πολιτισμό, από όταν γεννήθηκε η αντίσταση στην εκάστοτε εξουσία και αρχή. Όσο παλιά είναι η εκμετάλλευση, τόσο παλιός είναι και ο αγώνας για την αποτίναξη της.

Αναλύσεις, κείμενα, διαλέξεις, βιβλία κ.λπ. για την πολιτική αντίβία υπάρχουν από κάθε ιδεολογικό φάσμα. Το γιατί αφορά εμάς ειδικά ως αναρχικά υποκείμενα, πράγμα το οποίο αποτελεί, μεταξύ άλλων, κάποιου είδους κριτήριο για την προφυλάκισή μου στη συγκεκριμένη συνθήκη, δεν αποτελεί τίποτα άλλο, παρά μια φρονηματικού τύπου κατασκευή.

4. Πέντε μήνες μετά, δεν υφίσταται κανένα στοιχείο εις βάρος μου. Διώκομαι για τη διαχρονική μου παρουσία σε κάθε μετερίζι του κοινωνικού ταξικού αγώνα, επειδή έχω διαλέξει σε αυτή τη ζωή να πορεύομαι με ψηλά το κεφάλι, επειδή έχω πάρει θέση στον πιο όμορφο αγώνα, αυτόν για την πανανθρώπινη ατομική και συλλογική απελευθέρωση, για έναν κόσμο αλληλεγγύης, αξιοπρέπειας, ειρήνης, ισότητας, δίχως εκμετάλλευση και καταπίεση, δίχως πολέμους και ερημοποίηση της ζωής, για έναν κόσμο χειραφετημένο και ανεξούσιο. Γιατί ανήκω στις τάξεις των από κάτω της κοινωνικής πυραμίδας και πιστεύω ακράδαντα πως η μόνη προοπτική για να «έρθει ανάποδα ο ντουριάς» και να δημιουργήσουμε όλοι και όλες μαζί μια αρμονική και όμορφη, μεστή νοήματος και ουσίας ζωή, είναι η κοινωνική επανάσταση.

Από την πρώτη στιγμή, τα σενάρια επιστημονικής φαντασίας και η επικοινωνιακή επίθεση στο πρόσωπό μου και τον πολιτικό χώρο που ανήκω, εξυφαίνονται από το δεξί χέρι της κρατικής καταστολής, τα ΜΜΕ. Ανακαλύπτουν ανύπαρκτους ρόλους και γεγονότα για εμένα, μου αποδίδουν χαρακτηρισμούς και ταμπέλες, ώστε να ολοκληρώσουν τα αστυνομικά σενάρια με τον απαραίτητο βαθμό εγκληματοποίησης της πορείας και των επιλογών μου.

Έφτασαν να αναπαράγουν, ότι είχα συλληφθεί γενικώς και αορίστως «για ληστείες», αναφερόμενα στην υπόθεση του LIDL, ότι δήθεν αποτελώ ηγετικό αρχηγικό μέλος σε κάποια οργάνωση, ότι έχω «βαρύ» όνομα, πως είμαι «σκληρός» και διάφορες άλλες αηδίες. Έφτασαν, οι τσανακογλείφτες της εξουσίας, αυτοί που είναι καταδικασμένοι στην πλατιά κοινωνική συνείδηση, να ανακαλύψουν, ότι δήθεν τα τελευταία δύο χρόνια είχα αποσυρθεί και κάτι τέτοιο αποτελούσε ένδειξη της εμπλοκής μου στη συγκεκριμένη υπόθεση.

Λοιπόν, για να τελειώνω με αυτούς τους αδίστακτους ανθρωπάκους, αν θέλετε μπορείτε να ρωτήσετε τους ίδιους τους αστυνομικούς στην Πάτρα να σας πουν, αν είχα αποσυρθεί. Ρητορικό το ερώτημα βέβαια, καθώς ειδικά οι Πατρινοί δημοσιογράφοι, με συναντούσατε (σχεδόν εβδομαδιαία) σε κάθε είδους κινητοποίηση που συμμετείχα μαζί με δεκάδες συντρόφισσες/ους, φοιτητική, εργατική, για τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, στη συλλογική κουζίνα

αλληλεγγύης Πάτρας, στις κινητοποιήσεις των γιατρών για την υπεράσπιση της δημόσιας υγείας, στις εργατικές απεργίες, ενάντια στις κρατικές δολοφονίες, δίπλα σε μετανάστες και μετανάστριες, σε κάθε αντιφασιστική κινητοποίηση, σε δράσεις για τις φυλακές και τις ζωές των κρατουμένων που συστηματικά πετιούνται στο περιθώριο, στους αγώνες ενάντια στην έμφυλη / πατριαρχική βία και καταπίεση και τόσα άλλα. Είστε οι ίδιοι που συχνά - πυκνά ζητούσατε να τραβήξετε φωτογραφίες τα πανό μας, ενίοτε προσεγγίζατε για κάποια δήλωση αποζητώντας την εύνοιά μας -καθότι η Πάτρα είναι μικρή και γνωρίζομαστε πολύ καλά-, κάποιοι έχετε κάνει ακόμη και αφιερώματα σε δράσεις μας, έχετε ανεβάσει τα πανό και τα καλέσματά μας. Βέβαια, το πανηγυράκι σας κράτησε λίγο και έτσι και αλλιώς ο ρόλος σας δεν είναι η αναπαραγωγή της αλήθειας, αλλά η πλαισίωση και δικαιολόγηση του κρατικού λόγου και πεπραγμένων.

Ακόμη, τα τελευταία αυτά χρόνια θα μπορούσατε να ρωτήσετε και τους κατοίκους στην κατεστραμμένη Θεσσαλία, όπου βρέθηκα με τη συλλογική κουζίνα Πάτρας και άλλους/ες συντρόφους/ισσες προσφέροντας βοήθεια με κάθε τρόπο στα πληγωμένα από τις πλημμύρες χωριά. Όπως και στις φωτιές που κατέκαψαν την Ηλεία, όπως και στο Αρκαλοχώρι Κρήτης, όπου στείλαμε είδη πρώτης ανάγκης, όπως και στις σεισμόπληκτες περιοχές της Τουρκίας. Φυσικά όλα αυτά είναι γνωστά και τα παραθέτω, όχι ως μια μορφή προσωπικής προβολής αλλά ως μία απάντηση στα κατάφωρα ψέματα των ΜΜΕ.

Τα ΜΜΕ σφυροκοπούν την κοινωνική συνείδηση, ώστε να τη διαμορφώσουν και να την καταστήσουν αδρανή, να διασπείρουν το φόβο και την παραίτηση. Να προετοιμάσουν το έδαφος της κρατικής καταστολής και να επιτεθούν στα αγωνιζόμενα υποκείμενα, να προηδιάνουν το έδαφος για την επερχόμενη πολεμική σύγκρουση στη γειτονιά μας. Την ίδια ώρα που η Ελλάδα αποτελεί τη δεύτερη πιο φτωχή χώρα στην Ευρώπη και μια από τις πρώτες στον κόσμο σε ποσοστά κατάθλιψης, με χιλιάδες αυτοκτονίες λόγω οικονομικών προβλημάτων, με τις ακριβότερες τιμές -σε απόλυτα νούμερα- στα περισσότερα προϊόντα, με τη διαφθορά και την καταλήστευση του κοινωνικού πλούτου όλο και να διογκώνεται, με τις μηχανές της ανάπτυξης να ματώνουν τη γη αφήνοντας πίσω τους καμένο και λεηλατημένο το φυσικό κόσμο, στις οθόνες μας παρελαύνει η αφήγηση περί ανάπτυξης, επιτελικού κράτους, ευημερίας, επενδύσεων, προσπαθειών της αγίας κυβέρνησης να τα βάλει με τα αδίστακτα καπιταλιστικά συμφέροντα (λες και δεν αποτελούν όψεις του ίδιου νομίσματος) και τόσα άλλα εξωφρενικά που συγκρούονται με τη σκληρή πραγματικότητα που καθημερινά βιώνουν εκατομμύρια άνθρωποι.

Όσον αφορά τη δική μου δίωξη και τις επιδιώξεις της, αρχικά σε ατομικό επίπεδο στοχεύει στην απενεργοποίησή μου από τον αγώνα και τη φίμωσή μου. Η επιδίωξη αυτή και η συνεχής στοχοποίησή μου κρατάνε πολλά χρόνια στην

πόλη της Πάτρας που ζω και αγωνίζομαι. Ήδη από το 2011 υπήρξαν δημοσιεύματα που με φωτογράφιζαν ως «πονοκέφαλο για τις αστυνομικές αρχές», αναπαράγοντας ψέματα και σενάρια που αφορούσαν την ταξική / οικονομική μου καταγωγή, το ρόλο μου ως ιδεολογικού καθοδηγητή, την πολιτική μου συγκρότηση και θέση, μια σειρά σημείων σε ιστορίες για αγρίους που συχνά - πυκνά μέχρι και πολύ πρόσφατα επαναλαμβάνονται στοχεύοντας και άλλους συντρόφους και συντρόφισσες στην Πάτρα. Τα παραπάνω σημεία στοχεύουν να διαχύσουν τα καθεστωτικά ψευδή αφηγήματα με συγκεκριμένη τακτική κατεύθυνση. Αντίστοιχα τα αφηγήματα για ηγέτες, καθοδηγητές και κλειδοκράτορες καταλήψεων κ.λπ., στοχεύουν να διεμβολήσουν τις βασικές αρχές, τα δομικά στοιχεία του αντιεξουσιαστικού - αναρχικού χώρου, αυτά της αυτοοργάνωσης, της οριζοντιότητας, της ισοτιμίας στις διαδικασίες, τις σχέσεις και εν γένει τον αγώνα και τη ζωή.

Η στοχοποίησή μου μέσα στα χρόνια είναι διαρκής και συνεχίζεται και με την πρόσφατη δίωξη μου, με φήμες, απειλές, ασφαλίτικα σενάρια και ψευδή δημοσιεύματα. Παρουσιάζοντας με σαν τρομοκράτη, κλειδοκράτορα, ηγέτη και διάφορα αντίστοιχα, τα ΜΜΕ, ειδικά τα τοπικά, επιχειρούν να αλλοιώσουν την ίδια μου την πορεία, τις αρχές, την προσωπικότητα και τις επιλογές μου, τα πεπραγμένα μου. Σε απόλυτη σύμπλευση με τα αστυνομικά σενάρια, επιτίθενται ευθεία σε όσα πρεσβεύω εδώ και σχεδόν 2 δεκαετίες, σε όσα έχω προσπαθήσει να συνδράμω αποτελώντας κομμάτι του αγώνα για την ελευθερία. Σε μία πόλη όπως η Πάτρα γνωριζόμαστε καλά και το παιχνίδι που παίζουν σε αυτή τη φάση τα ΜΜΕ απέναντι στο πρόσωπό μου και συνολικά στο κίνημα της Πάτρας αποτελεί σοβαρή αναβάθμιση και χυδαιότητα. Πράττω πάντοτε με βασικό γνώμονα να δημιουργούμε και ανοιχτές δημόσιες διαδικασίες και δομές κοινωνικής ταξικής αυτοάμυνας και αλληλοβοήθειας, να χτίζουμε κοινότητες αγώνα, να συμμετέχουμε οριζόντια, προτάσσοντας τον αναρχικό αγώνα και τα ελευθεριακά προτάγματα σε κάθε μικρό ή μεγάλο κοινωνικό γεγονός, να στεκόμαστε μαχητικά, δυναμικά και ριζοσπαστικά απέναντι στην επίθεση κράτους και κεφαλαίου. Ως άνθρωπος και αγωνιστής είμαι της άποψης πως οφείλουμε να βγαίνουμε μπροστά, με πειθώ, με βαθιά πίστη στο δίκιο του αγώνα και στο όραμα της κοινωνικής επανάστασης, να αποτελούμε με το λόγο και τις πράξεις μας παράδειγμα εντός της κοινωνικής ζωής. Αυτή μου την άποψη, με τα λάθη, τις παραλείψεις, τις αστοχίες μου, πάντοτε την έκανα πράξη με όσες δυνάμεις έχω. Και αυτό στη μικρή αλλά και συνάμα μεγάλη πόλη που ζούμε, είναι καταγεγραμμένο.

Κλειδοκράτορας ήμουν, όπως βέβαια και δεκάδες άλλες συντρόφισσες και σύντροφοι, όπως είναι φυσικό σε έναν οριζόντιο συλλογικό χώρο αγώνων. Κάτι τέτοιο δεν αποτελεί μυστικό. Εδώ και 18 χρόνια με έχουν δει χιλιάδες μάτια να ανοίγω εγώ και τόσες/οι άλλες/οι την πόρτα της κατάληψης. Σε αυτή την πόρτα

έχουμε σταθεί να υπερασπιστούμε το δίκιο, τη ζωή και την αξιοπρέπεια. Σε αυτή την πόρτα έχουμε συλληφθεί στις 19/1/2021 κατά την επίθεση των ΜΑΤ στην - απαγορευμένη με πρόσχημα την καραντίνα- πορεία αλληλεγγύης στον τότε απεργό πείνας Κουφοντίνα. Σε αυτή την πόρτα δεχτήκαμε πολλαπλά χτυπήματα την ίδια στιγμή που στο εσωτερικό της κατάληψης ρίχτηκαν δακρυγόνα, δημιουργώντας πολύ σοβαρό κίνδυνο. Σε αυτή την πόρτα, στις 17 Νοέμβρη του '20 εν μέσω της δεύτερης καραντίνας σταθήκαμε επί 11 ώρες μπροστά στον αστυνομικό φραγμό μια χούφτα άνθρωποι, για να υπερασπιστούμε την ιστορικότητα και τους συμβολισμούς της ημέρας και του χώρου του Παραρτήματος. Στην ίδια πόρτα από όπου, με δολοφονημένο τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο, με μάτια γεμάτα δάκρυα, οργή και φλόγα, έβγαινε το πανό της κατάληψης Παραρτήματος, το ιστορικό «ΤΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΛΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ», ώστε να μπει στην κεφαλή εκείνου του οργισμένου και διψασμένου για δικαιοσύνη ποταμιού ανθρώπων. Από την ίδια πόρτα που ξεκινούσαμε να κατεβούμε στις απεργίες και τις κινητοποιήσεις του '10-'13 ενάντια στη φτωχοποίηση της κοινωνίας και την λυσσαλέα καπιταλιστική επίθεση, που κατεβήκαμε στο δρόμο όταν δολοφονήθηκε ο αντιφασίστας Παύλος Φύσσας, ο Σαχτζάτ Λουκμάν, ο Πετρίτ Ζίφλε, ο Βασίλης Μάγγος, η Zackie και τόσοι και τόσες άλλοι, όταν ο κρατικός ρατσισμός γέμιζε με σφαίρες τα σώματα νεολαίων ρομά, όταν συντρόφισσες και σύντροφοι πραγματοποιούσαν απεργίες πείνας, όπως και τόσες αναρίθμητες φορές σε μικρά ή μεγάλα γεγονότα. Υπερήφανα και σταλάντευτα, αποτελώ κομμάτι της κατάληψης Παραρτήματος, κάτι που για μένα αποτελεί τιμή.

Σε συλλογικό επίπεδο στοχεύουν να επιβάλλουν μέσω και της δίωξής μου, ένα καθεστώς τρομοκρατίας, ειδικά στο τοπικό κίνημα. Να παρουσιαστούμε σαν απειλή, να αποπειραθούν ακόμα πιο έντονα να απομονώσουν και να ποινικοποιήσουν την οντότητά μας. Η επίθεση στη συγκέντρωση αλληλεγγύης στην Πάτρα, την ημέρα της προφυλάκισής μου, με τις κρότου λάμψης σε μωρά παιδιά, την εισβολή στην κατάληψη Παραρτήματος, τις έρευνες, τις συλλήψεις και το επικοινωνιακό σόου που ακολούθησε, αποτελούν συνέχεια της κρατικής επίθεσης και του μηνύματος τρομοκρατίας όσων ανθρώπων αγωνίζονται, μέσω της στρατιωτικοποίησης του δημόσιου χώρου γύρω από το ζωντανό κύτταρο που αποτελεί η κατάληψη Παραρτήματος και της ομηρίας συντρόφων/ισσών μέσω των συλλήψεων που έγιναν.

Σε όλα αυτά τα χρόνια, η κατασταλτική φαρέτρα του κράτους αναβαθμίζεται σταθερά, με αιχμή του δόρατος τον αντιτρομοκρατικό νόμο και τη συνεχή του διεύρυνση. Ένας ιστός αράχνης που απλώνεται γύρω από το ριζοσπαστικό κίνημα, μπλέκοντας εντός του όλα αυτά τα χρόνια δεκάδες αγωνιστές και αγωνίστριες, ποινικοποιώντας φιλικές, συντροφικές και αλληλεγγυές κοινωνικές σχέσεις, χτίζοντας τα απαραίτητα για την εξουσία σκοτεινά αστυνομικά σενάρια

και αφηγήματα, οδηγώντας ανθρώπους πίσω από τα κάγκελα, ώστε συνολικά μέσα από τα παραπάνω να εγκληματοποιηθεί η αντίσταση. Μέσω της καταστολής και της θεαματικής της διάστασης, επιχειρείται να παρουσιαστούν κάποια από τα διαχρονικά μέσα του αγώνα των καταπιεσμένων ως εχθρικά προς αυτόν, να αποπολιτικοποιηθεί η επαναστατική δράση, να παροπλιστούν άνθρωποι, να κυριαρχήσει ο φόβος, η παραίτηση, η υποχώρηση και να παρουσιαστούν οι πραγματικοί τρομοκράτες -τα κράτη και το κεφάλαιο- ως προστάτες των ζωών μας. Αυτοί που όπως διαχρονικά διατρανώνουμε είναι στην πραγματικότητα αυτοί που αιματοκυλούν τη γη, που καταστρέφουν το φυσικό κόσμο, κανονικοποιούν τη βαρβαρότητα και την εκμετάλλευση. Πλείστες άλλωστε είναι οι περιπτώσεις που το μαγειρείο της Αντιτρομοκρατικής, με τα ανώνυμα τηλεφωνήματα, τα δείγματα DNA, τα ανύπαρκτα στοιχεία και τα σενάρια - προϊόντα φαντασίας, έχουν οδηγήσει σε διώξεις και φυλακίσεις, κρεμώντας παράλληλα ζωές στα μανταλάκια μέσω της ρωμαϊκής αρένας που αποτελούν τα ΜΜΕ. Όπως πλείστες είναι και οι φορές που τα καθεστωτικά αφηγήματα και οι διώξεις καταρρέουν σαν τραπουλόχαρτα, είτε με την αθώωση ατόμων που διώχθηκαν είτε μέσω της πολιτικής ακεραιότητας και της δημόσιας θέσης συντροφισσών και συντρόφων.

Πάντοτε, σε όλα τα χρόνια που θεωρώ τον εαυτό μου κομμάτι και συμμετοχο στον πιο όμορφο αγώνα, αυτόν για να αποτινάξουμε τα δεσμά της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης, αυτόν για έναν κόσμο αυτεξούσιο, ισότιμο και ελεύθερο, η αλληλεγγύη, αν μη τι άλλο, είναι θεμέλιος λίθος. Όχι, όμως, μονάχα εντός των κοινοτήτων που αγωνίζονται, αλλά συνολικότερα, ως απαραίτητη προϋπόθεση της αλληλεγγύης και της απελευθέρωσης των κοινωνικών σχέσεων. Η αλληλεγγύη και η αλληλοβοήθεια επιβιώνουν και ενυπάρχουν σε πολλές μορφές, καθώς ακόμα και στις τωρινές συνθήκες που φαντάζουν σκοτεινές, μεγάλα κοινωνικά κομμάτια εκφράζουν την αλληλεγγύη τους και τα αισθήματα αλληλοβοήθειας σε πλείστες περιπτώσεις. Στην ελληνική συνθήκη κάτι τέτοιο σαφώς αντανακλά την -θεωρώ πλατιά- αντίληψη πως το κράτος και το κεφάλαιο χτίζουν διαρκώς αποκλεισμούς και διογκώνουν το περιθώριο στο οποίο καταδικάζονται χιλιάδες άτομα. Το «ό,τι έχουμε, είναι η μία τον άλλον» (υπό το βάρος και των συνεχόμενων συγκαλύψεων και ξεπλημάτων από μεριά της αστικής δικαιοσύνης) πιστεύω πως υποδόρια και πρωτόλεια υφίσταται ως βεβαιότητα και πεποίθηση σε πολλά μυσιά: πως κανείς, κανένα κράτος, εφοπλιστής, επενδυτής, εταιρεία δεν θα φροντίσει για εμάς, για την επιβίωση και την ευημερία μας.

Άρα πιστεύω πως η δική μας θέση, της προωθημένης αντίληψης και πρότασης για τα χαρακτηριστικά της πολιτικής και κοινωνικής μορφής της αλληλεγγύης, είναι απαραίτητο να έχει το πιο πλατύ και οριζόντιο, καθημερινό χαρακτήρα. Είναι η μαγιά που θα φέρει ανθρώπους κοντά και θα σφυρηλατήσει γνήσιες και ζωογόνες σχέσεις, συντρίβοντας την καθεστωτική προπαγάνδα. Η ουσία των

όσων κάνουμε αντανακλάται στον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε την αλληλεγγύη ως πρόταση, μέσο, ως κοινωνική αυτοάμυνα και οχύρωμα.

Βρισκόμενος εντός των τειχών πλέον, η επιβεβαίωση των αναλύσεων και θέσεων του αναρχικού / αντιεξουσιαστικού χώρου για τη φυλακή και το ποινικό σύστημα είναι εκκωφαντική. Μοιράζομαι πλέον μια καθημερινότητα με ανθρώπους που πολλοί από αυτούς βρίσκονται εγκλωβισμένοι στον τεράστιο ιστό αράχνης, το φαύλο κύκλο που η φυλακή και συνολικά το ποινικό σύστημα αποτελούν. Άνθρωποι εντός φυλακής για αστεία ζητήματα, πολλές φορές λόγω γραφειοκρατίας, με τη μεγάλη μερίδα τους να βρίσκεται μέσα για μικροαδικήματα, τηρουμένων πάντα των αναλογιών, καθώς η Άμφισσα αποτελεί μία σχετικά μικρή φυλακή σ' τύπου. Αυτό που είναι έκδηλο όμως και εδώ φυσικά, είναι η κοινωνική - ταξική προέλευση του εγκλωβισμού των ανθρώπων εντός του ποινικού συστήματος. Άνθρωποι συνήθως 25-30 χρόνων, μικρότερων αλλά και αρκετά μεγαλύτερων ηλικιών, μπαινοβγαίνουν στις φυλακές από ανήλικα παιδιά, με όλο το σύστημα να τους έχει συνθλίψει, να τους έχει καταπιεί στα σπλάχνα του. Μια στελείωτη πορεία γεμάτη ψυχιατρεία, φάρμακα, φυλακίσεις και περιορισμούς.

Η προλεταριακή βάση είναι παρανομοποιημένη, η επελαύνουσα φτώχεια συνθλίβει τις επιλογές επιβίωσης και το κράτος, υπό τη σιδερένια μπότα του δόγματος «νόμος και τάξη», εγκληματοποιεί τη φτώχεια και την αντίσταση. Την ίδια ώρα, η αστική δικαιοσύνη δίνει τα πιο ξεκάθαρα δείγματα: Τέμπη, Λιγνάδης, Novartis, υποκλοπές, κρατικές δολοφονίες και τόσες άλλες υποθέσεις που ακουμπούν τα υψηλά κλιμάκια του πολιτικού προσωπικού και της αστικής τάξης, λαμβάνουν την πλήρη εύνοια του νόμου. Στικάκια εξαφανίζονται, στοιχεία παραποιούνται, καταδικασμένοι παιδοβιαστές κυκλοφορούν ελεύθεροι με τους φίλους τους μεγαλοδικηγόρους και πολιτικούς και τόσα άλλα.

Δεν περιμένουμε κάτι άλλο από την αστική δικαιοσύνη. Ο ρόλος της, ιδιαίτερα στην παρούσα φάση στην Ελλάδα, ολοένα και προσομοιάζει με μια ψευδαίσθηση, ένα αδειανό πουκάμισο, για να δικαιολογούνται τα κρατικά / καπιταλιστικά εγκλήματα και οι πράξεις του πολιτικού προσωπικού της εξουσίας, να μπορούν να επικαλούνται τη δήθεν ανεξαρτησία της δικαιοσύνης και να σφυροκοπούν επικοινωνιακά την κοινωνία.

Σε ό,τι με αφορά, ιδιαίτερα η υπόθεση του δυστυχήματος των Τεμπών αποτελεί τομή στη συνείδησή μου. Θεωρώ ότι στο πρόσωπο αυτών των ανθρώπων που έχασαν τους αγαπημένους τους συντελείται μια ύβρις. Ακόμη και στην αρχαία τραγωδία, η ταφή των νεκρών είχε ιδιαίτερη συμβολική και κοινωνική σημασία. Το έγκλημα αυτό, που αναδεικνύει τις βαθιές και χρόνιες συστημικές επιλογές που θέτουν το κέρδος πάνω από τη ζωή, ονομάστηκε «τραγικό ανθρώπινο λάθος» και ο χαμός των συνανθρώπων μας «θυσία και ευκαιρία αναδιάρθρωσης». Ο κυνισμός της καπιταλιστικής τάξης εκφέρεται με τον πιο βάνουσο τρόπο. Ένας

γονέας να μην παραλαμβάνει ούτε το σώμα του παιδιού του για να το φιλήσει για τελευταία φορά, να το αγκαλιάσει, να το χαϊδέψει, αποτελεί κάτι συνταρακτικό για τη συνείδησή μου, είναι από αυτά τα γεγονότα που επαναπροσδιορίζουν την ατομική μας πυξίδα. Και μετά την ύβρη, πρέπει να έρχεται η κάθαρση και μόνο ο αγώνας μπορεί να προσφέρει κάτι τέτοιο. Αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα πρέπει να αντιληφθούμε πως το δίκαιο, με την πιο βαθιά του ουσία, τίθεται απέναντι στη σάπια «δικαιοσύνη» τους. Και όταν το άδικο γίνεται νόμος, η αντίσταση γίνεται καθήκον.

Ειδικά με το νέο ποινικό κώδικα, το κράτος διευρύνει ακόμη περισσότερο τη φυλακή ως προορισμό για την προληπτική βάση, ανοίγει το δρόμο για την ίδρυση ιδιωτικών φυλακών, χτυπά με οξυμένη λύσσα, αναβαθμίζει την τιμωρία, με στόχο να μην αμφισβητείται η δυστοπία που ολοένα και απλώνεται. Ήδη στους πέντε μήνες που βρίσκομαι εδώ, άνθρωποι φυλακίζονται για κάθε είδους πλημμεληματικές παραβάσεις, για μία, δύο, δέκα μέρες. Άνθρωποι με σοβαρά προβλήματα υγείας, άνθρωποι που χρειάζονται αυξημένη φροντίδα. Όποια ψευδαίσθηση σωφρονισμού θέλουν να παρουσιάσουν, δεν αντέχει σε μια αντιπαραβολή με την σκληρή πραγματικότητα. Μια φράση από το τραγούδι "Σαράβαλο" του Γ. Αγγελάκα περικλείει τα παραπάνω με ιδιαίτερη μεστότητα: "η φτώχεια είναι πιο φρόνιμη, αν νιώθει ότι φταίει".

Κλείνοντας, στη ζυγαριά των αξιών, βρισκόμαστε από τη μεριά αυτού του δίκιου, πρεσβεύουμε τα πιο όμορφα ιδανικά που περικλείονται σε αυτό.

Να πιστέψουμε σε αυτά και να τα μετουσιώσουμε σε πρωτοβουλίες που θα βάλουν ανάχωμα στην κρατική / καπιταλιστική βαρβαρότητα, σε κάθε χωριό, πόλη, γειτονιά, σχολή, χώρο εργασίας.

Αυτοοργανωμένα, με ισότητα, οριζόντια, να διεκδικήσουμε μια ζωή με αξιοπρέπεια. Να παλέψουμε για την κοινωνική και ταξική αντεπίθεση. Όπου και αν βρισκόμαστε, μπορούμε να πράξουμε αγωνιστικά και επαναστατικά.

Ακόμη και πίσω από τα κάγκελα της φυλακής, η ζωή συνεχίζεται και χαρίζει στιγμές που μένουν χαραγμένες στο νου. Μια υποστηρικτική κουβέντα, μια βοήθεια σε έναν συγκρατούμενο, στοιχειώδεις πράξεις αλληλεγγύης στην καθημερινότητα, αποκτούν ιδιαίτερη βαρύτητα.

Άλλωστε, η ίδια η πραγματικότητα και η ιστορία, σε αυτήν την εποχή που ο πολιτικός χρόνος και οι εξελίξεις επιταχύνονται, που ο πόλεμος των κυρίαρχων απλώνεται καθημερινά, μας φέρνουν ακόμη πιο επιτακτικά αντιμέτωπους/ους με τα αξιακά ερωτήματα που καλούμαστε να διερευνήσουμε. Γιατί η αντίσταση στη βαρβαρότητα δεν μπορεί να συντριβεί. Έχει την δική της ροή και αυταξία. Όσο υπάρχει αδικία, θα υπάρχει εξέγερση.

Όπως έγραψε και ο δολοφονημένος σύντροφος Βασίλης Μάγγος, «και ας μη νικήσουμε ποτέ, θα πολεμάμε πάντα», για να είμαστε το αντίβαρο στην αδικία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση.

Με συντροφικούς χαιρετισμούς και την προσμονή να ξανασυναντηθούμε στα όμορφα μονοπάτια του αγώνα, ας κρατήσουμε τη φράση ενός άλλου συντρόφου από ένα τραγούδι: Σιγά μη γονατίσουμε.

11 χρόνια μετά, Παύλος Φύσσας παρών

**Το πάθος για τη λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελιά
Αγώνας για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης, αλληλοβοήθειας,
ειρήνης, ελευθερίας.**

Υ.Γ.: Όσο γραφόταν αυτό το κείμενο, ο κρατούμενος Θανάσης Πικάσης έδωσε μια τιτάνια μάχη για τα δικαιώματά του, βάζοντας ως ανάχωμα το ίδιο του το σώμα, προχωρώντας σε απεργία πείνας. Αλληλεγγύη στο δίκαιο αγώνα του, άμεση δικαίωση των αιτημάτων του.

Αντρέας Φλώρος, κ.κ. Άμφισσας, Σεπτέμβριος 2024

